

Societat | Redacció | Actualitzat el 15/07/2021 a les 20:00

«Si tractés els meus clients com a pacients, mai aprendrien a responsabilitzar-se del que els passa»

Xavi Palou, quan l'experiència de viure en un pou de desconcert i solitud acaba esdevenint un far que il·lumina camins

Xavi Palou va decidir fer un canvi de vida arran de la malaltia del seu fill petit | AFT

Xavi Palou Estany. Nascut l'any 1970 a Parets del Vallès. El gran de dos germans i fill de pares treballadors. Molt treballadors. De fet, qui s'encarregava de les feines domèstiques del dia a dia era la seva àvia paterna, "un gran referent per a mi", somriu. El futbol era la seva màxima passió. Va ser l'extraescolar irrenunciable fins que la música el va desbancar. Aleshores ja anava a l'institut i l'adolescència feia un temps que l'hi rondava: "vaig passar una etapa força inconformista; anava en contra de qualsevol cosa que dictava l'estatu quo, igual que la resta de col·legues que tenia", explica. Va ser precisament aquesta necessitat de fer sentir la seva veu divergent i antisistema el que els va portar a crear un grup de música. Palou tocava la bateria: "m'ho vaig acabar prenent tan seriosament que vaig acabar deixant la universitat per poder-hi dedicar més temps". Es va convertir en un dels bateries de referència de la zona. Tocava en diverses bandes a l'hora però n'hi va haver una que va ser amb la que més s'hi va implicar: Maijalas. Aquí va canviar el rol de bateria pel de cantant.

I van passar quatre anys. Després d'un exitós disc a l'esquena i de centenars de concerts, la seva parella, la Mireia -amb qui ja feia tres anys que sortia- va dir-li que volia ser mare. Tenien 25 anys. "Jo potser m'hagués esperat una mica més, però com que tenia clar que volia fills i els volia amb ella, vaig dir que endavant". El 1996 naixia el Jan, el primogènit. Dos anys més tard ho feia el Quico. "Llavors jo ja havia abandonat el món de la nit i de la música i m'havia posat a treballar de tècnic de so en cinema i publicitat; una feina que m'agradava i on em sentia reconegut". Amb només un sou (la Mireia no treballava), la família anava tirant com podia però sense que els faltés de res: "vivíem al dia, no miràvem més enllà; no ens calia, estàvem bé", diu Palou. Aquella felicitat, però, va estroncar-se l'any 2001. Amb 3 anys i mig, el Quico -el fill petit- va començar a patir molts atacs epilèptics. Tants, que els metges decideixen medicar-lo fins al punt que la criatura queda suspesa entre la vida i la mort. "Allà hi va haver una negligència mèdica flagrant", sentència.

- Creu que van ser els fàrmacs que li van administrar els que el van posar al límit?

- Sens dubte. Nosaltres vam dur el Quico a l'hospital perquè tenia molts atacs, però més enllà d'això, ell es relacionava, parlava, es movia... Va ser donar-li aquella medicació i quedar-se, gairebé immediatament, com un paralític cerebral.

- Quina justificació els van donar, els professionals?

- Ens van dir que no era cosa de les pastilles; que era quelcom neurològic que ells no podien controlar. Nosaltres al·lucinàvem perquè no ens cabia al cap que d'un dia per l'altre el nostre fill s'hagués quedat com un vegetal. Des de l'hospital ens van acusar de ser uns pares conflictius i van acabar donant l'alta al Quico quan, pobre, no podia ni ingerir una cullerada petita d'aigua perquè la vomitava.

- Què van fer, aleshores?

- Anar en un altre hospital que resulta que va actuar igual que l'anterior: per molt que nosaltres diguéssim que la medicació que li havien administrat l'havia perjudicat molt, allà no només li van tornar a donar sinó que ho van fer en dosis més elevades. Si el Quico ja gairebé ni balbucejava, després d'aquella dosi de fàrmacs va deixar de parlar completament: només babejava.

- Ostres...

Ens van dir que el que tenia era el Síndrome de Lennox-Gastaut, una malaltia degenerativa, i que poc més hi podien fer. Però nosaltres l'únic que vèiem era que allà ningú ens escoltava: tant la Mireia com jo ja intuïem que aquell canvi tan bèstia no era normal. I, cansats de sentir-nos menyspreats com a pares, vam decidir marxar d'aquell hospital i anar amb un metge privat.

- No van contemplar en cap moment que potser els metges tenien raó?

- És impossible que d'un dia per l'altre et quedis com un vegetal. A més, tot va ser arran de la medicació: era normal que sospitéssim. Era una qüestió de causa-efecte! Vam comprovar que no anàvem errats gràcies al metge privat al qual vam anar.

Xavi Palou és terapeuta PNL Foto: AFT

- Li va canviar les pastilles?

- Sí. I el Quico va fer un canvi bestial: va deixar de tenir atacs. Nosaltres flipàvem. El que passa és que al cap d'un mes de seguir aquest protocol farmacològic, va començar a tenir una alarment reacció al·lèrgica a la pell que també va afectar-li les mucoses: el seu cos no tolerava aquella medicació i vam haver de córrer a urgències, a l'Hospital del Mar de Barcelona. L'epileptòleg que ens va atendre, el traspasat doctor Muñoz, va acabar-se convertint en una peça clau del procés de sanació del nostre fill.

- Ah sí?

- A diferència dels professionals públics amb els quals havíem topat -que ens ignoraven literalment- ell va decidir escoltar-nos. Pensa que nosaltres estàvem desesperats: vèiem com estaven matant el Quico i no podíem fer-hi res perquè ens feien cas omís. Fins i tot algun cop ens havien dit que ens n'acomiadéssim! Era tanta, la impotència i la frustració que arrossegàvem, que trobar algú disposat a escoltar la nostra versió i visió de tot plegat va ser molt reconfortant.

- Què els va suggerir de fer?

- La idea era retirar-li tota la medicació. Era un risc, i per això vam haver de signar un consentiment. L'endemà de firmar-lo, l'epileptòleg ens va dir que volia provar d'administrar-li un tractament abans de procedir a treure-li tota la medicació. I allà va canviar tot. A partir de llavors el Quico no va parar de millorar i millorar fins que van donar-li l'alta.

- De debò?

- Sí! Aquell metge ho havia aconseguit! Ara només faltava reprendre les vides on les havíem deixat.

- No devia ser fàcil...

- Ni la Mireia ni jo érem els mateixos. Teníem ganes d'un canvi, de marxar d'on érem. I vam decidir anar-nos-en a viure fora del Vallès. Casualitats de la vida, vam anar a petar a Artés: no hi coneixíem ningú però ens va semblar un bon lloc per començar de nou.

- Ho va acabar sent?

- Ara que ja fa tants anys i que ho puc mirar amb perspectiva, sí. Però no va ser gens fàcil el procés d'adaptació. I no només ho dic a nivell geogràfic, sinó també personalment. Vaig passar uns anys molt foscos. Jo, al Vallès, era una persona coneguda i popular; la gent em coneixia. A Artés no era ningú, era un anònim completament.

- No treballava?

- Llavors no. Amb la Mireia, quan van néixer les dues canalles, vam acordar que durant els primers anys de vida se'n faria càrrec ella i jo treballaria, i que quan el gran ja tingués 6 o 7 anys, canviaríem les tornes. I així va ser. Quan vam arribar a Artés vaig ser jo qui em vaig quedar a casa amb els dos nanos. La Mireia va obrir una petita consulta on hi feia de terapeuta Gestalt i *coach* i així anàvem tirant.

- El Quico ja estava bé del tot, aleshores?

- Ui, no! La recuperació del Quico va durar pràcticament 5 anys. Quan va tornar a ser ell al cent per cent i ja anava a l'escola i feia vida normal, llavors va ser quan vaig caure jo. Estic segur que vaig agafar una depressió. No em reconeixia. Jo, que sempre havia confiat en l'abundància de la vida, em vaig trobar completament desemparat, sense saber qui era ni què volia. Aquest moment vital va ser clau: vaig fer un canvi de rumb.

- Cap a on?

- A nivell professional, com que tenia clar que al món del cinema no hi volia entrar, vaig decidir fer cas a la proposta que em va fer la Mireia de formar-me en Programació Neurolingüística (PNL).

- PNL?

- Sí. És un mètode conformat per un conjunt de tècniques que el que busca és ajudar a fer entendre la gran influència que té el llenguatge en els nostres processos mentals i emocionals, així com també en el comportament que tenim. Personalment, fer aquells cursos em va fer adonar com de condicionats estem pel que hem viscut. D'alguna manera, totes les experiències que ens han marcat són la base de com interpretem el que vivim. I el més curiós de tot és que normalment, aquesta interpretació de la realitat és inconscient. En aquest sentit, el que fa el PNL és qüestionar aquesta manera tan automàtica que tenim de funcionar i ajudar a trobar altres interpretacions d'allò que vivim.

- Deu ser complicat trencar amb inèrcies tan arrelades.

- El secret està en reconèixer que tenim ferides, i que són precisament aquestes les que ens fan funcionar d'una determinada manera. Si ho aconseguim, ja hem fet el primer pas per alliberar-nos de la culpa de ser com som. I això és el que intento transmetre a la consulta.

Xavi Palou va néixer a Parets del Vallès però fa més de 15 anys que viu al Bages Foto: AFT

- Té una consulta?

- Sí! Després de fer la formació en PNL la Mireia em va suggerir de posar-me a treballar al local que tenia. Aleshores ella ja feia temps que treballava de terapeuta i s'havia fet un lloc a la comarca. Al començament em feia una mica de cosa, però vaig tenir la sort que em va acompanyar molt en tot el procés fins que no vaig començar a tenir els meus propis clients.

- Clients o pacients?

- Clients, sempre. Mai parlo de pacients; no en vull, jo d'això. Si tractés els meus clients com a pacients, mai aprendrien a responsabilitzar-se del que els passa. I aquí el col·lectiu mèdic ha fet força mal, perquè ha contribuït a fer pensar a la gent que la solució sempre ve de fora; que ells no poden fer res per canviar la seva situació. Quan venen a la meua consulta els mostro que no, que jo no carrego ningú: només acompanyo. Els professionals no tenim la panacea. El que hem de fer és empoderar i responsabilitzar les persones que ens demanen ajuda. Només elles tenen el poder de transformar allò que els passa. I com he dit abans, el primer pas per agafar responsabilitat és alliberar-nos de la culpa.

- I com es fa això?

- No és fàcil. La culpa és endèmica en totes les civilitzacions. De fet, és el que el poder eclesiàstic utilitzava i utilitza socialment per sotmetre'ns i fer-nos xais. En aquest sentit, passar de la culpa a la responsabilitat és el gran què. I l'única manera de treure la culpa és comprendre d'on venim i per quin motiu pensem i actuem com ho fem.

- Parla amb molta passió...

NacióManresa

Naciódigital

- Acompanyar gent m'omple i em realitza moltíssim. Però, sobretot, em permet aprendre. No deixa de ser un intercanvi entre client-terapeuta. Ells s'emporten de mi i jo d'ells. Al cap i a la fi el que fem és construir vincles que ens fan seguir connectat a la vida.